

dette Udvalg, og han er ligeledes med til at anbefale at henvise denne Sag til den ærede Minister.

Marott: Ja, det er rigtigt, som den ærede Ordfører (Jens Busk) siger, at Ministeren undersøger denne Sag, det har han nu erklæret, og det var den ærede Ordfører meget glad ved. Men det have vi jo vidst for længe siden; den højtærede Minister har i lang Tid undersøgt denne Sag. Men saa kan jeg ikke forstaa, hvorfor vi saa skulde henvise dette Andragende til Ministeren, som jo gaar ud paa, at der skal nedsættes en Kommission til at undersøge denne Sag. Det er af den Grund, at jeg ikke har kunnet være med til at foreslaa dette Andragende henvist til den højtærede Minister.

Saa paastaar den ærede Ordfører, at den daværende Indenrigsminister, der deltog i den store Debat om Sagen, ikke var med i denne hellige Alliance mod dette Spørgsmaal om tvungne Voldgiftsretter. Jeg vil nu hævde overfor den ærede Ordfører, at Indenrigsministeren den Gang udtalte sig under Debatten imod denne Sag, idet han sagde, at det var unyttigt at indføre saadanne Voldgiftsretter, da han var paa det rene med, at Udviklingen gik i Retning af frivillige Voldgiftsretter ved Arbejdskonflikter. Men han tog imod denne Henvisning, om end han mente, at det var ikke værd at gaa videre med Hensyn til denne Sag. Saaledes var Indenrigsministerens Stilling den Gang. Der var altsaa 3 Partier imod denne Sag den Gang, nemlig Socialdemokratiet, Højre og endvidere den højtærede Ordførers eget Parti, den daværende Indenrigsminister. Det er altsaa fuldstændig rigtigt, hvad jeg før har anført.

Martin Olsen: Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til den højtærede Forsvarsminister, der jo svarede det ærede Medlem for Odense (Marott), da han havde motiveret Forslagets Henvisning til Ministeren. Ministeren gav et Svar, som for dem, der kende disse Forhold, var et rent Orakelsvar, det var en fuldkommen Gaade. Thi den højtærede Minister sagde, at hvis ikke der havde været en saadan Afgang tidligere, vilde disse Folk jo ikke have været nødsagede til at komme med deres Andragende, saa vilde det hele have været godt. Nej, det er ikke det, der er i Vejen. Det, der er i Vejen, er, at der er oprettet en Skole, der uddanner unge Mennesker til Marineingeniører og lader dem optage

Pladsen for dem, der tidligere have gennemgaaet Skibbygnings- og Maskinskolen, det er Pointen i denne Sag, og derfor mener jeg, at det er fuldkommen berettiget, at de Mennesker, der have besøgt denne Skole og ere gaaede ind paa den under den Forudsætning, at der derved aabnedes for dem en Levevej, naar de nu se sig skuffede i deres Forventning, sige: Lad os saa blive stillede ganske paa samme Maade som de, der gennemgaa den ny Skole, eller blive fritagne for at være i Marinens Tjeneste. Naar Staten foretager en Forandring ved et eller andet, og der derved gøres en Del Mennesker overflødige, f. Eks. en Arbejdsgren ophæves, en Militærafdeling ophæves, eller ligegyldigt hvad det er, hvorved Mennesker sættes ud af deres Forhold, saa har Staten, mener jeg, en Pligt til at holde de paagældende skadesløse. Og det er kun det, man ønsker her. De unge Mennesker ere indgaaede paa Skolen under visse Forudsætninger, men disse Forudsætninger ere nu tagne bort ved Loven af 25. Maj 1903; det er hele Forholdet. De sige i deres Andragende, at de mené, at man ikke kan „forandre Skolen eller sætte en anden i Stedet inden vor Gennemgang, uden at give os de samme Rettigheder og Begünstigelser, som ere forbundne med Gennemgangen af den ny Skole eller paa anden Maade give os Erstatning for det Tab, som Anordningen vil paaføre os.“ Jeg synes, det er en berettiget Fordring at stille til Staten, at naar den har borttaget de Betingelser, som vare til Stede, den Gang de indtraadte paa Skolen, maa den give dem Erstatning paa anden Maade.

Men dertil kommer — og det synes den højtærede Minister at være ganske uvidende om —, at man jo nu rekruterer Maskiniststillingerne indenfor Marinen med private Maskinister, lader private Maskinister fra det civile Liv springe forbi dem, der ere udgaaede fra Skolen, lader dem avancere forbi dem, skubber de andre tilbage og derved endnu mere vanskeliggør det for dem. Dette er dog et Forhold, som Folk, hvis Forældre have kostet en Del paa deres Uddannelse og Opdragelse til Maskinister, ikke kunne tage sig saadan ganske let: at man siger — det er sagt fra Ministerbordet — at det er en Afgang, saa lad os nøjes med det. Nej, det kunne de ikke lade sig nøje med, og de ere heller ikke nødte til at lade sig nøje med det. Der er nemlig gjort rigelig Anvendelse af den Bestemmelse, som indkom ved den ny Lov, at